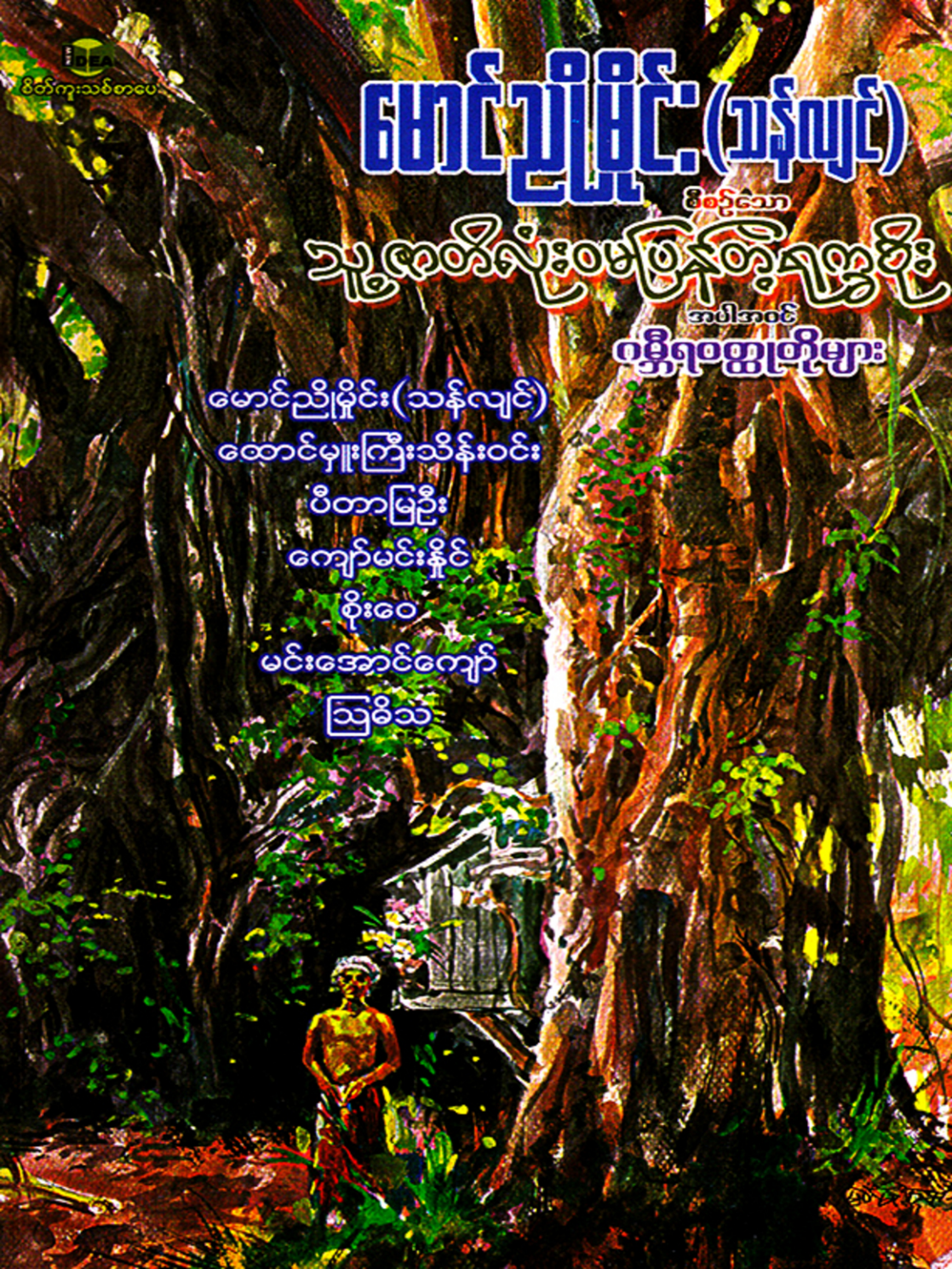

မောင်ညိုမှိုင်း (သန်လျင်)

မိစဉ်သော
သုတေသနလုံးဝမပြန်တို့ရတုစိုး
အပါအဝင်
ဝတ္ထိရာဝတ္ထုတို့များ

မောင်ညိုမှိုင်း (သန်လျင်)
ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း
ပိတာမြဦး
ကျော်မင်းနိုင်
စိုးဝေ
မင်းအောင်ကျော်
ဩမိသံ

မြန်မာ့
အလင်း
ဂျာနယ်

သူ့ဇာတိ လုံးဝမပြန်တဲ့ ရုက္ခစိုး

(၁)

ပဲခူးအပိုင် ကျွဲကြီးကုန်းမှာ () လရောက်လျှင် ရုက္ခစိုး နတ်ကြီးပူဇော်ပွဲကို ခြံမြဲခြံမြဲသဲသဲ လုပ်ကြသည် ။ ၎င်းရုက္ခစိုးနတ်ကြီးပူဇော်ပွဲကို ရှေးယခင်နှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက နှစ်စဉ်ကျင်းပခဲ့သည် ဟု သိရ၏။

တောင်ပြုန်းမင်းညီနောင်ပွဲကို ကျင်းပသကဲ့သို့ ...

ပခန်းကိုကြီးကျော်ဇာတ်ပွဲကို စည်ကားသိုက်မြိုက်စွာ ကျင်းပသကဲ့သို့ ...

ပန်းပဲမောင်တင့်တယ်နတ်ပွဲကို ခြံမြဲခြံမြဲသဲသဲ ကျင်းပသကဲ့သို့ ...

ခရီးသွားနှစ်များ သို့ ရောက်သောအခါ ကျွဲကြီးကုန်း ရုက္ခစိုးနတ်ကြီးပွဲ တစ်နည်း (အသည်းတင်) ဘိုးဘိုးကြီးနတ်ပွဲဟု တင်စားခေါ်ဝေါ်သည့် ရုက္ခစိုးနတ်ကြီးပွဲကို သို့နည်းတူနယ် ခြံမြဲခြံမြဲသဲသဲ ကျင်းပခဲ့ကြသည် ။

ခုလည်း ကြည့် ...

ခရီးသွားများ ဗလိနတ်စာကျွေးသူ၊ ဆက်သူများ ဖြင့် ကွင်းပြင်တစ်ခုလုံး ပြည့်နေ၊ စည်ကားနေ၏။

ဒီအရပ်မှာ တန်ခူးလရောက်လျှင် ဝိလခတ်ကုလားဘုရား ပူဇော်ပွဲရှိသေး၏။

လူသည် ကမ္ဘာဦးအခါကတည်းက ကိုးကွယ်ရာ၊ အားထားရာ၊ မှီခိုရာကို ရှာဖွေခဲ့ကြသည် ။

မုန်တိုင်းများ ရဲ့ ဒဏ်ကို ခါးသီးစွာခံစားရတော့ လေနတ်သား တန်ခိုးရှင်ကြောင့်ဟု ယုံမှတ်ကာ ကြောက်ရွံ့ကြီးစွာ အလုံးအထည် ရုပ် အင်္ဂါကို မမြင်ရသည့် လေနတ်သားအား ပူဇော်ပသတောင်းပန်ကြ၏။

မိုးကြိုးလျှပ်စစ်နှင့် သည်းထန်ရေကြီးသည့် မိုးကိုကြုံရတော့ ဒါ ကောင်းကင်က မိုးနတ်မင်းကြီး စိတ်ဆိုးလို့ ဒဏ်ခတ်တာဟု ယူစွဲမှတ် ယူပြီး မိုးဒေဝါနတ်မင်းကြီးကို စားဖွယ်အစုံအလင်နှင့် ပူဇော်ပသကြပြန် ၏။

သို့နှင့် အသိဉာဏ်ပညာဖွံ့ဖြိုးမှုနှုန်း နည်းသည့်ကာလမှာ ...

မိုးနတ်၊ လေနတ်၊ မြေနတ်၊ လယ်နတ်တို့ ကို (အထင်မှတ် အမြင်မှ တံပြီး) ဗလိနတ်စာနှင့် ပူဇော်ခဲ့ကြသည့်ခလေ့ ထွန်းကားခဲ့သည် ။ ၎င်းခ လေ့ဝါဒကို တန္တရဝါဒခေတ်ဟု မျက်မှောက်ခေတ် တွေးခေါ်ပညာရှင်တို့ က ဆိုမှတ်ကြသည် ။

အမှောင်ခေတ်ဟု လည်း တချို့ခေါ်ကြသည် ။

သည့်နောက် ...

“ဘုရား”ဟု အမည်တပ်သူများ အသီးသီးပေါ်လာကြပြန်၏။ လူသား တို့ ၏ ဒုက္ခများ ၊ ဝေဒနာများကို ကယ်တင်စောင့်မနိုင်သည် ဟု ကြွေးကြော်ရင်း ထင်ရှားလာ၍ ၎င်းဘုရားဆိုသူများကို အားကိုးကြီးစွာ ကိုးကွယ်ရာအဖြစ် အားထားခဲ့ကြရပြန်၏။

သို့နှင့် တန္တရခေတ်မှ မန္တရခေတ်ခေါ် မန္တန်အတတ်ပညာ အတတ်၊ ဂ မ္ဘီရဆေးဝါးအတတ်တို့ နှင့် ဖွံ့ဖြိုး၍ ကိုးကွယ်အားထားမှီခိုရန် တစ်စခန်း ဖြစ်ခဲ့ပြန်၏။

သည့်နောက် ...

မဇ္ဈိမအရပ်မှ ရှင်တော် ဂေါတမအမည်ရှိ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ပွင့်တော်မူပြီး ရုပ်နာမ်နှစ်ပါးရဲ့ ဖြစ်ခြင်းပျက်ခြင်း အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တတရားကို သက်သေသက္ကာရ အထောက်အထား ခိုင်ခိုင်မာမာနှင့် ဟောခဲ့သည့်တရားသည် နေလိုလလို ထွန်းပေါ်လာ၏။

သည့်နောက် ...

ကံကံ၏ အကျိုးအပြစ်အကြောင်းကို သိလာရ၏။

ကုသိုလ်နှင့် အကုသိုလ်တို့ အကြောင်းကို သိလာရ၏။

အတိတ် ဘဝကံ၊ ပစ္စုပ္ပန်ကံ၊ အနာဂတ်ကံ ကံသုံးပါး ဆက်စပ်ရာမှ (၃၁)ဘုံ ဝါဒအကြောင်းကို ထပ်ဆင့်သိရပြီး ပစ္စုပ္ပန်ကံ အကျိုးပေးကလည်း အတိတ်ဘဝကံကို အခြေပြု၍ အားကောင်း အားနည်းပေါ်မူတည်ပြီး ဆင်းရဲချမ်းသာဖြစ်ရပုံ၊ ချောခြင်း၊ အရပ်ဆိုးခြင်း၊ ပညာမဲ့ခြင်း၊ ပညာရှိခြင်း ဖြစ်ရပုံအား ဂေါတမဘုရားရှင်က ဟော၏။

ဗြဟ္မာဘုံ၊ နတ်ဘုံ၊ လူ့ဘုံ၊ ငရဲ၊ တိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာ၊ အသူရကာယ် ဘုံ သားဘဝသို့ ရောက်ကြရသည် ။ ပစ္စုပ္ပန်ကံရဲ့ နောင်သံသရာအကျိုးပေး အကောင်းအဆိုးအကြောင်းကို အကျယ်ဟောခဲ့၏။

သို့နှင့် လူသည် ...

ရိုင်းရာမှ ယဉ်လာ၏ ...

သာမန်ယဉ်ကျေးခြင်းမှ ပို၍ ယဉ်ကျေးပြီး သိမ်မွေ့လာ၏။ ကိုးကွယ် အားထားရာ အစစ်အမှန်ဖြစ်သော ...

ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာကို နားလည်သလို ရှိခဲ့၏။

ဒါနှင့်အတူ ...

ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာရဲ့ အကျိုးကို မြတ်နိုးလာကြ၏။

ငရဲ၊ တိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာ၊ အသူရကာယဘဝကို ရောက်မှာ စိုးရွံ့လာကြ
၏။

ဆိုရလျှင် ...

ကျွန်တော်တို့ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးသည်

ဗြဟ္မာဘုံရှိသည် ကို ဟော၏။

ဗြဟ္မာဘုံက (၂၀) တဲ့ ။ နတ်ပြည် (၆) ထပ် ရှိသည် ကို ဟော၏။

လူ့ပြည်ရှိသည် မှာ ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်တွေ့။

ငရဲပြည်ရှိသည် ကို ဆိုက်ဘေးရီးယားဒေသမှာ မြေတိုင်းဆိုက်စမစ်
တူးဖော်ရင်း ဟိုးမြေအောက် အနက်ရှိ ငရဲခံရသူတို့ အော်ဟစ်သံ၊
ငိုကြွေးသံများအား မြေအောက်သံပိုက်လိုင်းမှ တစ်ဆင့်
အသံဖမ်းယူရရှိပြီး နော်ဝေးနိုင်ငံသား အင်ဂျင်နီယာများ နှင့်
ရုရှားအင်ဂျင်နီယာများ ထိတ်လန့်အံ့သြကြခဲ့ရသည် ။

ထိုမြေအောက်ငရဲပြည်က ဒုက္ခဆင်းရဲခံစားနေရသူတို့ ရဲ့ အသံများ
အကြောင်းကို ရုရှား (ဆိုဗီယက်) အစိုးရတို့ က လျှို့ဝှက်ထား၏။

ဆိုဗီယက်ပြည်ထောင်စု ပြိုကွဲသွားတော့မှ နော်ဝေးနိုင်ငံသား အင်ဂျင်
နီယာများက ရေးသားဖော်ထုတ်ခဲ့သည် ။ ငရဲရှိသည် တဲ့ ။

ပြီး ... တိရစ္ဆာန်ဘုံဘဝရှိသည် ကို ကျွန်တော်တို့ သိရ၏။ ရှေ့မှာ မြင်
နေရသည် ကိုး ... ။

ပြီး ...

ပြိတ္တာ၊ တစ္ဆေ၊ သရဲ၊ ကျတ်၊ ဖုတ်၊ အောက်နတ်များ ရှိသည် ဟု ဘု

ရားရှင်က အကျိုးအကြောင်းနှင့် ဟောခဲ့၏။

ပေတဝတ္ထုများကို ဟောခဲ့၏။ ဆုံးမသွန်သင်ခဲ့၏။

ငရဲ၊ တိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာနှင့် နေ့စုံညံ၊ ညစ်နေခံ အသူရကာယံဘဝ မရောက်ဖို့ အသေလှမည့်တရား၊ အသေတတ်ရမည့်တရားကို ဟောခဲ့၏။

ဆိုရလျှင် ပရဝိညာဉ်လောကသား ဘဝရှိကြောင်းကို အတိအလင်း ဖွင့်ဆိုခဲ့သည် ။

အခုပြောချင်သည် က နတ်အကြောင်း ...

သာသနာတော်စောင့်၊ ကမ္ဘာစောင့်နတ်မင်းကြီးများမှ သည် အောက် နတ်ခေါ် ပြိတ္တာနတ်ဆိုး (အတွင်း (၃၇) မင်း၊ အပြင် (၃၇) မင်း) တို့ အကြောင်းဖြစ်သည် ။

အဲဒီမှာ ရုက္ခစိုးနတ်ကြီးများ ...

ရုက္ခစိုးနတ်ကြီးတို့ သည် သစ်ပင်တို့ ဘုံဗိမာန်ပြု၍ နေ၏။ တန်ခိုးကြီး၏။ သီလစောင့်၏။ မကောင်းသူကိုပယ်၍ ကောင်းသူကို ကယ်၏။ အသက်ရှည်၊ အနာကင်း၏။

နောင်ပွင့်မည့် အရိမေတ္တေယျ ဘုရားရှင်ပွင့်သည် အထိ စောင့်မျှော် ဖူးခွင့်ကြုံရအောင် အသက်ရှည်သည် ဟု ရဟန္တာအရှင်သူမြတ်ကြီးများ နှင့် ကျမ်းဂန်တို့ က ဆို၏။

လူယောင်ဖန်ဆင်း၍ ရဟန္တာအရှင်သူမြတ်ကြီးများ သီလ သမာဓိဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံသည့် ရဟန်းအရှင်သူမြတ်ကြီးများ ထံ ချဉ်းကပ်တရားနာ လေ့ရှိသည် ဟု အဆိုအမိန့်များ ရှိ၏။

သည် မှာ ကျွန်တော် ထူးဆန်းသော ...

ရုက္ခစိုးနတ်ကြီး ခေါ် () ဘိုးဘိုးကြီး ခေါ် ထူးဆန်းအံ့ဖွယ် ရုက္ခစိုးနတ်ရုပ်တုတစ်ခုအကြောင်း သိခွင့်ရလာခဲ့သည်။ ။

*

(၂)

ပဲခူးခရိုင်အတွင်းရှိ (အသည်းတင်) ဘိုးဘိုးကြီးခေါ် ကွဲကြီးကုန်းအဘိုး ပူဇော်ပွဲကို () အခါကာလမှာ ခမ်းနားစွာ ကျင်းပပြုလုပ်ကြပါသော်လည်း ...

ကမ္ဘာ့ခရီးသွားနှစ်ကို ရောက်ပြီးသည့်ကာလမှ အစပြု၍ ကွဲကြီးကုန်းဘိုးဘိုးကြီး ကုသိုလ်ပြုပွဲ၊ ဆုတောင်းပွဲ၊ ဖူးမျှော်ကြည်ညိုပွဲ စသည် တို့ သည် (၁၂)လ ကာလပတ်လုံး ဖြစ် လာပြီး စည်ကားထင်ရှားကျော်ကြားခဲ့၏။

မှတ်ချက် - အမည်၊ နေရပ်၊ လိပ်စာ အမှန်ကို ပြောင်းလဲထားပါသည်။ ။

(စာရေးသူ)

ပဲခူးမြို့နယ် သက္ကလမှာ ကျွန်တော့်အသိ စာဖတ်သူ ကိုမြအေးသစ်ဆိုသူရှိ၏။

ထွက်သမျှ စာအုပ်အကုန်ဖတ်သူ ဖြစ်၏။

မော်ဒန်တို့ ၊ ဂန္ထဝင်တို့ ရွေးနေသူမဟုတ်။

ဘဝသရုပ်ဖော်တို့ ၊ အချစ်တို့ ၊ ဂမ္ဘီရတို့ ၊ တတ်ကျွမ်းတို့ ၊ ဒဿနတို့ ၊ ဘာသာရေးတို့ ရွေးနေသူ မဟုတ်။

စာအုပ်စာပေ၊ စာစောင်မှန်ရင် ကျွန်တော်က ဆေးလိပ်ဖင်စီခံ သတ

င်းစာ အပိုင်းမှာ ပါသည့် စာတိုကလေးကအစ ဖတ်တာ ဆရာ။ စာမဖတ်ရရင် မနေနိုင်ဘူး။ ရွာစာကြည့်တိုက်က စာအုပ်တွေကုန်ပြီ။ ဖတ်ပြီးပြီ။ ကျွန်တော့်အိမ်မှာ ကိုယ်ပိုင်စာကြည့်တိုက် လုပ်ထားရတယ်။ ရှိသမျှပိုက်ဆံနဲ့ အကုန်ဝယ်ပြီး စုဆောင်းထားတာ။ စာချစ်မြတ်နိုးသူမှန်ရင် ကျွန်တော့်ကိုယ်ပိုင် စာကြည့်တိုက်ကိုလာခဲ့ ကြိုက်ရာဘာသာရပ်ကို ရှာဖတ်လို့ ရတယ်။ လိုအပ်ရင် ဆွေးနွေးလို့ ရတယ်။

ဟုတ်လည်း ဟုတ်သည် ။ သူ့တစ်အိမ်လုံး စာအုပ်ဗီရို၊ စားပွဲ၊ ကပ်စင်များ နှင့် ပြည့်နေ၏။ မသိလျှင် သုံးခွမြို့ ဒေါ်မိန်းကလေး စာကြည့်တိုက်နှင့်ပင် တူနေသေး၏။

“ဒါဆို ဆွေးနွေးမေးမြန်းစရာလေးရှိတယ် ကိုမြအေးသစ်ရဲ့ ”

“ဟုတ်ကဲ့ မေးပါဆရာမိုင်း”

“စာရော မရေးသေးဘူးလား”

“ကဗျာလေးလောက်တော့ စပ်ဖြစ်တယ် ဆရာ။ ဒါပေမဲ့ မဂ္ဂဇင်းတိုက်ကို မပို့ဖြစ်သေးဘူး”

“အေးဗျာ ... စာများများ ဖတ်ထားသူရဲ့ ရင်ထဲက စာတွေ၊ ကဗျာ၊ ဝတ္ထုဆောင်းပါးတွေဟာ အဆင့်နိမ့်မယ် မထင်ပါဘူးဗျာ။ ဒါနဲ့ ကိုမြအေးသစ်ရဲ့ ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ပြောဆရာ”

“ခင်ဗျားတို့ ဒေသက ကျွဲကြီးကုန်း ဘိုးဘိုးကြီးဆိုတာ အတော့်ကို လူရိုသေရှင်ရိုသေများ ပြီး တစ်နိုင်ငံလုံးက လာရောက်လေ့လာ ဒါနပြုရသည့် နတ်ပွဲဖြစ်နေတယ် ခင်ဗျ”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ”

“ကိုမြအေးသစ် အနေနဲ့ ... ကျွဲကြီးကုန်းဘိုးဘိုးကြီး နတ်အကြောင်း ထူးခြားချက် ရှိမရှိ သိပါရဲ့ လား။ သိရင် ကျွန်တော်တို့ ကို ပြောပြပေးပါ ဗျာ”

ကျွန်တော်တို့ က ကိုမြအေးသစ်ကို သို့ကလို မေးသောအခါ စာတိုင ညိုတစ်ဖြစ်လဲ ကိုမြအေးသစ်နှင့် သူဝန်းကျင်မှ ရှေ့မီနောက်မီ သက်ကြီး တစ်ဦးဖြစ်သော ဦးချစ်မြတ်ဆိုသူ အဘတစ်ဦးတို့ က ကျွဲကြီးကုန်း (သို့) အသည်းတင်ဘိုးဘိုးကြီးရဲ့ ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ် ဇာတ်ကြောင်းများမှ တချို့ကို ဤသို့ ပြောပြလေသည် ။

*

(၃)

“ဒီလို စာရေးဆရာရေ ... အံ့ဩဆန်းကြယ်ဖြစ်ရပ်လို့ ဆိုကြပါစို့ဗျာ။ ဆရာတို့ လည်း ကြားဖူးမှာ ၊ ဖတ်ဖူး၊ နာဖူးမှာ ပါဗျာ ...”

(၃၁) ဘုံတဲ့ ...

ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး ဟောခဲ့တာရယ်။

ဗြဟ္မာပြည် (၂၀)၊

နတ်ပြည် (၆)ထပ်၊

လူ့ပြည် (၁) ထပ်၊

အပါယ်က (၄) ဘုံတဲ့ ။

“အပါယ်လေးဘုံမှာ ငရဲ၊ တိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာ၊ အသူရကာယ်လို့ ရှိသေး တယ်တဲ့ ။ ဆရာတို့ ငရဲကို ယုံသလား”

“ယုံသင့်တာပေါ့ ခင်ဗျာ”

“ဘာကြောင့် ယုံရသလဲ ဆရာ”

“ငရဲကို ယုံကြည်ရင် ကံငါးပါး၊ ပဉ္စသီလကို စောင့်ထိန်းလို့ လူကောင်းသူကောင်း ဖြစ်ရမှာ လေ”

“မယုံရင်ရောဗျာ”

“မယုံလို့ ပဉ္စသီလငါးပါးကံကို ကျူးလွန်ကြည့် အကုန်လူဆိုး၊ လူမိုက်၊ ဗာလနံတွေ ဖြစ်ကုန်မှာ ပေါ့ ဘကြီးရဲ့။”

“ဟုတ် လိုက်လေဗျာ ... အခု ငရဲပြည်အကြောင်း နိုင်ငံခြားသားတွေ တောင် လက်ခံနိုင်သည် လို့ ဖွင့်ဟဝန်ခံချက်ရှိသတဲ့ ။ ဟောဒီက မောင်မြအေးသစ် ပြောတာဗျာ။ နောက်တစ်ချက် တိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာ၊ အသူရကာယ်၊ ပြိတ္တာကြွဖူးလား ဆရာမှိုင်း ...”

“ဟင့်အင်း ... ခင်ဗျာ”

“ကျွန်တော်တို့ ကြွဖူးတယ်။ ပြိတ္တာဆိုတာ သရဲ၊ ကျတ်၊ တစ္ဆေ၊ နတ်ဆိုးနတ်ယုတ်၊ မှ င်စာ၊ ဖုတ်၊ ဘီလူး စသည် တို့ ကို ခြုံပြီးခေါ်တာ။ အားလုံး ခြောက်လှန့်တတ်လို့ တစ္ဆေချည်းပဲ။ နတ်ဆိုး နတ်ကောင်းကတော့ တစ်မျိုးတစ်ဖုံစီပေါ့ဗျာ။ တစ်နေ့ ကျွန်တော်တို့ ရွာကြီး ရေကြီးပါရောခင်ဗျာ။

ရွာတွေ ရေမြုပ်၊ လယ်ယာတွေ ရေမြုပ်၊ ချောင်းတွေ မြောင်းတွေ ရေလျှံ၊ ကျွဲနွား၊ လူတွေ ဒုက္ခရောက်ပေါ့ဗျာ ...။

မိုးကြီးရေကြီးသည့်ဒုက္ခကို ကျုပ်တို့ တစ်နယ်လုံး ခံစားပြီးလို့ ရေလည်း ကျသွားရော ...

ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ယာ၊ ကိုယ့်လယ်၊ နွားတင်းကုပ်ပါမကျန်
အသစ်ပြန်ပြုပြင်ဆေးကြော လုပ်ကိုင်ရတာပေါ့ဗျာ။

အဲဒီမှာ ကျုပ်တို့ ရွာသား ကိုချောင်းဦးတဲ့ ။

သူက တံငါသည် အလုပ်လုပ်တယ်။

ပိုက်ကွန်လေးထမ်းပြီး ရေကျစပြု ချောင်းထဲ ကွန်ပစ်သွားတယ်။ ကွန်သာ ပစ်နေရတယ်။ ငါးကမမိဘူး။

ကွန်ပစ်ချက်တိုင်း ငါးကတိုးဆောင့်ထွက်သွားလို့ စိတ်ညစ်ပြီး သစ်ပင်တစ်ပင်ခြေရင်း ထိုင်နေတုန်း ...

“ငုန်း”ဆို သစ်ပင်ပေါ်ကနေ ပစ္စည်းကြီးတစ်ခု ပေါင်အနီး ပြုတ်ကျလို့ လန့်ဖျပ်ထခုန်အော်လိုက်ပါရော ...။

အဲဒီအချိန်တုန်းက ရေကြီးတော့ မြွေပွေး၊ မြွေဟောက်၊ ငန်းမြွေ၊ ငန်းပုပ်ကြီးများ ၊ သစ်ပင်ပေါ် ရောက်နေကြသကဲ့။ သူတို့ က လူသံကြားရင် ဆင်းလာတတ်တယ်၊ ခုန်ချတယ်။ ဒါကြောင့် ပေါင်အနီး ကျလာတဲ့ ပစ္စည်းကို လက်နဲ့ အမြန်တွန်းချပြီး ထခုန်လို့ ကြည့်လိုက်ရော ...”

“ဟင် ...”

“မြွေ မဟုတ်ဘူး ဟ၊ အရုပ်ကြီးတစ်ရုပ်ပဲ”

ကြည့်လိုက်တော့ သစ်သားရုပ်တုကြီးဗျာ။ ထိုင်နေသည့် အပင်ပေါ်ကနေ ပြုတ်ကျတာ။ မဟုတ်မှ လွဲရော ရေကြီးတုန်းက ရေနဲ့ မျောပါပြီး ဒီသစ်ပင်ပေါ်တင်ငြိနေရာက လေတိုက်လို့ ပြုတ်ကျလာတာနေမှာ ပဲ။

ဟူး ... တော်ပါသေးရဲ့ မြွေဆိုး မဟုတ်ပေလို့ ။

ဒါနဲ့ အရုပ် (ရုပ်တု) ကြီးကို လှန်ကြည့်ထောင်ကြည့်လိုက်ရော ...

“ဟယ် ... ဒါ ... ဒါ ... ရုက္ခစိုးနတ်ရုပ်တုနဲ့ တူရဲ့ ”

ပုဆိုးအင်္ကျီ မရှိတော့ဘူး။ သို့သော် မျက်နှာဝန်းကျင်မှာ ရွှေချထားသည့် (တစ်နည်း) ရွှေမင်သုတ်ထားတဲ့ ရွှေကွက်ရွှေပြောက် သဲလွန်စကို တွေ့ရတယ်။ ရွှံ့တွေပေကျပြီး ရုက္ခစိုးနတ်ရုပ် (အခြားနတ်၊ ဘိုးဘိုးရုပ်တုလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာ ပေါ့) ကို သေသေချာချာ စစ်ဆေးတယ်။

အရွယ် အရပ်က လူကြီးလက်နှစ်တောင်ကျော်ခန့် မြင့်တယ်။ အလုံးအထည်နဲ့ လက်ရာကလည်း လူရုပ်ပီပီသသ ထုထားသလိုမျိုးပဲ။ ခန့်ခန့်ညားညားဟန်ပန်ခင်ဗျ။

ပုဆိုး၊ အင်္ကျီ၊ ခေါင်းပေါင်း သေသေချာချာ ဆင်ယင်လိုက်ရင် ဦးမင်းကျော်လား၊ ကိုးမြို့ရှင်လား၊ ရေငန်ပိုင်လား၊ မင်းညီနောင်လား၊ ဒါမှ မဟုတ် ရွာတော်ရှင် ရုက္ခစိုးအဘိုးပဲလား။ တစ်ခုခုတော့ သေချာမှာ ပဲ။

နတ်ရုပ်တု၊ အဘိုးရုပ်တု ဖြစ်နေရင် မရှိမသေလုပ်လို့ မဖြစ်ဘူး။ ရေကြီးသည့်ဒဏ်ကို နတ်ရုပ်တုလည်း ခံရတာပဲ။

နောက်ဆုံး ...

“ကိုယ်ပြုသည့်ကံ ပဲ့တင်သံ ကိုယ့်ထံပြန်ပြီး ရောက်စမြဲ” ဆိုသည့်စကားကို သတိရပြီး ရုပ်တုကို မယူလို့ ရေစပ်က ချောင်းရေနဲ့ သန့်စင်သန့်ရှင်းရေး လုပ်ပေးလိုက်တယ်။ ရေချိုးပြီး ရုပ်တုကို သန့်စင်ပေးလိုက်ရော ရုပ်တုရဲ့ မျက်နှာသွင်ပြင် ပေါ်လာတယ်။ အဘိုးအိုရုပ်တုဗျ။

ဦးမင်းကျော်လား၊ ရုက္ခစိုးဘိုးဘိုးလားပဲ။

ရွာထဲက နတ်ကတော်ကြီး ဒေါ်ဖွားရှင်ဆို ပြန်ပြောနိုင်မှာ ပဲ။ ဒါနဲ့ ရေချိုးသန့်စင်ပြီး ရုပ်တုကို နေရောင်မှာ ပြလို့ အခြောက်လှန်းထားတုန်း

...

ဟင်းစားလေးရအောင် ကွန်တော့ပစ်ဦးမှ ဆိုပြီး ကွန်ကိုကောက်ကို

င်ကာ နေလှန်းထားတဲ့ ရုပ်တုရှေ့ရပ်ပြီး ...

“ကိုင်း ... ဆရာကြီး၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ် ရေမိုးချိုးသန့်စင်ပြီး သင့်လျော်ရာနေရာလေးမှာ နေလို့ ရအောင် လုပ်ပေးပါ့မယ်ဗျာ။ ကျုပ် ကိုလည်း ဟင်းစားလေးရပြီး အိမ်အပြန်လှအောင် ကူညီပါ ဆရာကြီးရယ်နော်”

အဲဒီလို ပါးစပ်ကပြောပြီး ရေကျချောင်းထဲ ကွန်ပစ်လိုက်တာ ဘုရားရေ ... ဟုတ်မှ ဟုတ်ရဲ့ လား။

ကြည့်စမ်း ... ကျွန်တော် ကွန်တစ်ချက်ဆွဲလိုက်ရင် ငါးခုငါးကောင်၊ ခြောက်ကောင်။

နောက်တစ်ချက်ပစ်ပြီး ဆွဲလိုက်ရင် ငါးရဲ့ ငါးကောင်၊ ခြောက်ကောင်။

နောက်တစ်ချက် ပစ်ပြီးဆွဲလိုက်ရင် ငါးပတ်ကြီး နှစ်ကောင်၊ သုံးကောင်။

အလိုလေးလေးဗျာ လေးငါးခြောက်ချက် ပစ်ရသေးတယ်။ ပလိုင်းတစ်လုံး ပြည့်လျှံသွားရော။ ဒါနဲ့ ဝမ်းသာအားရ ရေမျောရုပ်တု။ သစ်ပင်ပေါ်က ပြုတ်ကျလာသည့် ဘာအမည်တပ်ရမှန်း မသိသည့် ရုပ်တုကို ပခုံးပေါ်ထမ်းပြီး ငါးတွေကို ပလိုင်းတနင့်တပိုးလွယ်လို့ အိမ်ပြန်လာလိုက်ရော။ မယားလုပ်သူ မချစ်ပုံက ငါးပလိုင်းအပြည့်နဲ့ သစ်သားရုပ်တုကြီးကြည့်ပြီး အံ့အံ့သြသြမေးပါရော ...။

“ကိုချောင်းဦး ...”

“ဘာတုံး ... ချစ်ပုံ”

“ဒါ ... ဒါ ဘာရုပ်တုကြီးတုံး”

“မသိဘူးဟ ...”

“ဘာရုပ်တုမှန်းမသိဘဲနဲ့ ရှင်ဘာလို့ ယူလာတာတုံး။ မတော်အမှောင့် ပယောဂတွေ အမှီအမှဲ့တွေ ပါလာရင် တော် ဘယ်လိုလုပ်မှာ တုံး”

ဒါနဲ့ စစ်ဆေးမေးမြန်းထူးလွန်းလှတဲ့ မယားမချစ်ပုံက ကိုချောင်းဦးက ဖြစ်ပုံ အသေးစိတ် ပြောပြလိုက်ရော ...

“ဟင် ... အဲဒီလို ...”

“ဟုတ်တယ်ဟ ... သူ့ကို ငါက ရေချိုးသန့်စင်ကူညီလို့ ငါ့ကိုများ ပြန်ကူညီရောသလား မသိဘူး”

“ဒါ ... ဒါဆို ... တော် ... ဒီရုပ်တုကြီးကို ... ဘယ် ... လို ... လုပ် ... မတုံး ဟင် ... ဟင်လို့ ”

“နတ်ကတော်ကြီး အမေ ဒေါ်ဖွားရှင်ကို ခေါ်ပြကြည့်ရမှာ ပဲ”

“ဒါဆို အမေဖွားရှင်ကို ရှင်သွားခေါ်ခဲ့။ ကျွန်မ ဒီငါးတွေ ရွာထဲ လည်ရောင်းလိုက်ဦးမယ်”

ကိုချောင်းဦးက နတ်ကတော်ဒေါ်ဖွားရှင်ကို သွားပြေးခေါ်တယ်။ ဒေါ်ဖွားရှင်က ရိုးရာလည်း လိုက်တင်ပေးသလို နတ်ဟော နတ်ပြောလည်း လုပ်သမို့ ဖျားနာပူးကပ်မှန်သမျှ နတ်ကတော် ဒေါ်ဖွားရှင်ကို ခေါ်ပြီး ပြသမေးမြန်းရတယ်။

နတ်ကတော် အမေ ဖွားရှင် မနိုင်မှ ရွာမြောက်ကျောင်းဆရာတော် အရှင်ဇေန (ကော်ချဲ့) ရဲ့ ကျောင်း သွားပြသကုရတယ်။

ကြည့်စမ်းပါဦးဗျာ ...

မချစ်ပုံတို့ ကံကောင်းနေပုံများ နှယ်။ ခါတိုင်း ရွာလည်ရောင်းတာ

အာပေါက်အောင် အော်ရောင်းရတယ်။ အဲဒါ ရောင်းလို့ မကုန်ဘူး။

ခုကြည့်စမ်း ...

ငါးပလိုင်းတစ်လုံး လင်ပန်းတစ်လင်ပန်းအလျှံ တစ်နာရီလောက်ပဲ
ရောင်းရတယ် ကုန်ရော။ လက်ထဲ ပိုက်ဆံကို ဖွေးလို့ ၊ ဝမ်းသာလွန်းလို့
။

★

(၄)

“ချောင်းဦး”

“ဗျာ ... အမေဖွား ...”

“ဒီရုပ်တုက တော်ရုံပုဂ္ဂိုလ်ရုပ်တု မဟုတ်ဘူး ဟဲ့”

“ဘယ်လိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးလဲ အမေ ဟင် ...”

“ဟဲ့ ... ဒါ ရုက္ခစိုးရုပ်တုဟဲ့”

“ဗျာ ... ရုက္ခစိုးရုပ်တု ဟုတ်လား”

“ကျိန်းသေတာပေါ့ဟယ်။ ငါ့အာရုံမှာ အထင်အရှား မြင်နေရတယ်။
အဘိုးရှင် ... အဘိုးလည်း သမီးတော်ကြီးတို့ ဆီမှာ နေချင်လို့ ရောက်
လာမှန်း၊ စောင့်ရှောက်ချင်လို့ ရောက်လာမှန်း သိပါတယ် အဘိုးရှင်။ သ
မီးတော်ကြီးရဲ့ ရွာမှာ လည်း ပျော်သလိုနေပါ စောင့်ရှောက်ပါ အဘိုး”

“ဟဲ့ ... ချောင်းဦးနဲ့ ချစ်ပုံ”

“ဗျာ ... အမေ”

“ရှင် ... အမေ”

“ဒါ ... ရုက္ခစိုးရုပ်တုဟဲ့၊ အိမ်မှာ မထားရဘူး။ ရွာထိပ်က ညောင်ပင် မှာ ကပ်စင်လေး ရိုက်ပြီး နေရာပေးအပ်ရတယ်။ နင်တို့ ကို အခု မစနေပြီ။ ရိုရိုသေသေ ကုသိုလ်ဒါန ပန်း၊ ရေချမ်း၊ ဆီမီးကပ်လှူ ပူဇော်ကြ၊ ကြားလား ...”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ အမေ ... ဟုတ်ကဲ့”

အဲဒါ ငါးရောင်းလို့ ရတဲ့ ငွေနဲ့ လက်သမားခေါ်ပြီး သွပ်ပြားဟောင်း အမိုးလေးနဲ့ ၊ သစ်သားနတ်စင်လေးလုပ်လို့ ညောင်ပင်မှာ အဘိုးနေပါ လို့ ပြောအပ်ကြတယ်။

“အဘိုး ... ဒီညောင်ပင်ကို အဘိုးရဲ့ ဘုံဗိမာန်အဖြစ် သတ်မှတ်ပြီး နေတော်မူပါ။ သမီးတော်ကြီးတို့ ၊ သားတို့ သမီးတို့ က အဆင်ပြေသလို ပန်း၊ ရေချမ်း၊ ဆီမီး စားဖွယ်များ ကုသိုလ်ပြုပါမယ်။ တစ်ရွာလုံး တစ်ရပ်လုံးကိုလည်း အန္တရာယ် အသွယ်သွယ်ဘေးမှ ကာကွယ်တားဆီးပေး တော်မူပါ အဘိုးရှင်”

မူလအလှူဒါယကာ ဘယ်သူမှန်း မသိဘူး။

ဘယ်ရွာဘယ်အရပ်က ရေစီးရေတိုက်စားလို့ မျောပါလာသလဲ မသိကြဘူး။

ပုဂံခေတ်ဦးတုန်းက ပန်းပဲမောင်တင့်တယ်တို့ မောင်နှမ ဖိုကျင်ထိုး နှောင်တည်း အသတ်ခံရသည့် စကားဝါပင်ကြီးကို သွားသတိရမိတယ်။

ယောက်ဖတော် တကောင်းမင်းရှင်ဘုရင်က အကြံအလှည့်နဲ့ မောင်တင့်တယ်ကို ခေါ်ပြီး ရောက်လည်း ရောက်ရော အိမ်ရှေ့အရာမပေးဘဲ လက်ပြန်ကြိုးတုပ် စကားဝါပင်မှာ ချည်ပြီး အောက်ကနေ မီးပြင်းတိုက် ဖိုကျင်ထိုးသတ်တယ်။

အစ်မလုပ်သူ ဘုရင့်မိဖုရားကလည်း ငါ့မောင်လေး ငါ့ကြောင့် အသေဆိုးနဲ့ သေရပဟဲ့ ဆိုပြီး စိတ်ထိခိုက်လို့ မီးကျင်းထဲ ခုန်ချလိုက်တာ မောင်နှမနှစ်ဦးစလုံး မီးစွဲလို့ သေရော။ သေတော့ မောင်တင့်တယ်နှင့် အစ်မတော် ရှင်မြတ်လှတို့ အစွဲကြောင့် အယူတိမ်းပြီး နတ်စိမ်း ဖြစ်သွားကြတယ်။

အကြံပက်စက်သည့် ရှင်ဘုရင်နှင့် မင်းအမှုထမ်းများကို မကျေနပ်လို့ နတ်စိမ်းမောင်နှမက စကားဝါပင်အောက် ရောက်လာသမျှ ကျွဲ၊ နွား၊ လူသူမှန်သမျှကို ဖမ်းစားနှောင့်ယှက် ခြောက်လှန့်တယ်။

ရှင်ဘုရင်ကိုလည်း အိပ်မက်ဆိုး အမျိုးမျိုးပေးတယ်တဲ့ ။

အမှန်က ရှင်ဘုရင်က သူ့အကုသိုလ်ဒုစရိုက်အပူနှင့် စိတ်ချောက်ချားပြီး အိပ်မပျော်၊ သွေးလန့်၊ စားမဝင်ဖြစ်တာ။ အဲဒါ သေသူမောင်နှမ အစိမ်းနတ်ကြောင့်ဆိုပြီး အသတ်ခံရသည့် (ခြောက်လှန့်နေသည့်) စကားပင်ကြီးကို မင်းမိန့်နဲ့ ခုတ်လှဲပြီး ဧရာဝတီမြစ်ထဲ မျောလိုက်တယ်။

စကားပင်က ဧရာဝတီမြစ်အတိုင်းမျော လာပြီး နောက်ဆုံး ပုဂံညောင်ဦးအရပ်ရောက်တော့ သောင်တင်ငြိလို့ တင်နေတယ်။ ရှင်ဘုရင်ကို ရော၊ ရွာအကြီးအကဲများ ၊ ရွာသူရွာသားများကို အိပ်မက်ပေးလို့ ဘဝဖြစ်စဉ်ကိုပြောပြလို့ နောက်ဆုံး ပုဂံသေဉ်လည်ကြောင်မင်းက စကားဝါပင်တုံးကို ပန်းပဲမောင်တင့်တယ် မောင်နှမနတ်ရုပ်တုထုပြီး ကိုးကွယ်ပသဒါနပြုကြတယ်။

သည့်နောက် ... ပုဂံပြည့်ရှင်မင်းကိုယ်တိုင် ပုပ္ပားတောင်ကို အပိုင်စားပေး နေရာချထားခဲ့တယ်။ ယနေ့တိုင် ပုပ္ပားအရပ်ဟာ မောင်တင့်တယ်တို့ မောင်နှမ နတ်ကွန်းနတ်နန်းနဲ့ အချီးမြှင့်ခံရသည့် အရပ်ဒေသဖြစ်တယ်။

ပုဂံသေဉ်လည်ကြောင်မင်းမှ သည် မှူးမတ်ပြည်သူများ
တစ်နှစ်တစ်ကြိမ် နတ်ပူဇော်ပွဲကို အကြီးအကျယ် ဆင်ယင်ကျင်းပကြတယ်။

အခုလည်း နတ်ကတော် အမေဖွားရှင်က ရုက္ခစိုးနတ်ကြီးရုပ်တုတဲ့
...။

ဟုတ်သော်ရှိ၊ မဟုတ်သော်ရှိ ရုက္ခစိုးဆိုတာ ဘုန်းတန်ခိုးကြီးတယ်
လို့ ဆိုကိုး။ အဲဒါ ကိုယ်က ဒုတိယဒကာလို ဖြစ်နေလို့ ပန်း၊ ရေချမ်း၊ ဆီ
မီးကလေးပူဇော်ပြီး အဘိုး ပျော်သလိုနေပါ စောင့်ရှောက်ပါ လုပ်ရတာ
ပေါ့။ အဲဒါ ရွာထဲက ကိုထိန်နဲ့ ခေါင်းကြီးတို့ ငမူးသမားနှစ်ဦးက ကိုချောင်းဦး
လှုပ်ရှားနေတာကိုမြင်ပြီး မူးမူးနဲ့ မေးရော ...

“ချောင်းဦး ...”

“ဗျာ ... ကိုထိန်နဲ့ ကိုခေါင်းကြီး”

“အေ့ ... ဂေ့ ... မင်း ဒီညောင်ပင်အောက်မှာ နေ့တိုင်း ညတိုင်း ဘာ
တွေ အေ့ ... ဂေ့ ... လုပ်နေတာတုံး။ ချောင်းဦးရ ... ဟင် ...”

“ဟို ... ဟို ... အဘိုးရုက္ခစိုးကြီးကို ပန်း၊ ရေချမ်း ပူဇော်နေတာပါ
ကိုကြီးထိန်ရ”

“အဘိုး ရုက္ခစိုး ... ဟုတ်လား ...”

“ဟုတ်တယ် ခင်ဗျ”

“အရင် ငါတို့ မူးပြီး ဒီညောင်ပင်အောက်အိပ်တုန်းက မတွေ့ပါဘူး
ဟ၊ ဘယ်က ဘယ်လို ရောက်လာသတုံး ချောင်းဦးရ ... ဟေ”

ဒါနဲ့ ကိုချောင်းဦးက ဒီနတ်ကြီးရုပ်တု ရခဲ့တဲ့ ပုံကိုပြောရော ...

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

“ဟီး ... ဟီ ... ဟီး ...”

“အဟတ် ... အဟတ် ... အဟတ် ... အေ့ ... ဝေ့ ...”

“ချောင်းဦးရ ... အေ့ ...”

“ဗျာ ... ကိုခေါင်းကြီး”

“မင်း ရုက္ခစိုးက တန်ခိုးမှ ... မ ... မရှိဘဲကိုးဟ။ အဟတ် အဟတ် ...”

“ဗျာ ... ဘာလို့ လဲဟင်”

“ဟ ... ငတုံးရ၊ ရုက္ခစိုးဆိုတာ ရှိရော ရှိလို့ လား။ အေ့ ... မြင်ရော မြင်ဖူးလို့ လား”

“ရဟန်း အရှင်သူမြတ်ကြီးတွေ ဟောပြော ...”

“ခေါက်ထားလိုက်စမ်းပါ ... ချောင်းဦးရ။ စားကောင်းအောင် လျှော့ က်ပြောနေဟောနေတဲ့ စကားကို ... အေ့ ... ဝေ့ ... မယုံစမ်းပါနဲ့ ကွ။ ဒီ မှာ မင်းတို့ ရုက္ခစိုးကြီး ဘုန်းတန်ခိုးအစွမ်းရှိတာမှန်ရင် လေတိုက်တာနဲ့ လွင့်ရမလားကွ။ ဟင် ...”

“ဒါပေါ့ ပညာရှိဆရာခေါင်းကြီးရဲ့ ။ အဟဲ... ဟဲ ... ဟဲ ...”

“မိုးကြီးလို့ ရော ပါစရာလားကွ။ ကိုယ့်ဘာသာ လက်ပစ်ကူးပြီး ခပ်မြင့်မြင့် ထန်းပင်ပေါ် တက်နေပေါ့။ ခုတော့ ... မင်း ကွန်ပစ်ရင်း က ယ်လို့ ငါတို့ ရွာရောက်လာတယ်။ မင်းနဲ့ နတ်ကတော် ဒေါ်ဖွားရှင်ကောင်းမှုကြောင့် ငါတို့ ကပါ ရောယောင် အရိုအသေပေးရမယ်ပေါ့ ... ဟုတ်လား”

“ဒီ ... ဒီလို မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုခေါင်းကြီးရယ်။ ရုက္ခစိုးဆိုတာ သူ တော်ကောင်းစာရင်းမှာ ပါတဲ့ နတ်လို့ လူကြီးသူမများ ပြောလို့ နေသင့် တဲ့ သစ်ပင်မှာ နေရာပေးရတာပါဗျာ။ ဟို ... ဟို ... လူတိုင်း ကိုးကွယ်ဖို့ ပူဇော်ဖို့ ၊ မရည်ရွယ်ပါဘူးဗျာ။ ကုသိုလ်ဒါန ပြုချင်သူ ပြုနိုင်အောင် ... လုပ် ... လုပ် ...”

“ချောင်း ... ဦး ...”

“ဗျာ ... အစ်ကိုငယ်နိန် ...”

“အေ့ ... ဂေ့ ... အဲဒီလိုလုပ်တော့ မင်းလူရုက္ခစိုးက ဘာများ အကျိုးပြုမှာ တုံး။ အေ့ ... ဂေ့ ... ရွှေရမှာ လား၊ ငွေရမှာ လား။ အဲ ... အဲ ... မိန်း ... မိန်း ... မချောချောလေး ရမှာ လား ပြော ပြော ...”

“အဲ ... အဲ ... ဒါတော့”

“အဲ ... ဒါ ... တော့ ... ဟို ... ဟို ...”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... မင်းနဲ့ နတ်ကတော် အရူးကြောင့် ငါတို့ တစ်ရွာလုံး စိတ်မမှန်တဲ့ အရူးတွေဖြစ်ကုန်ပါဦးမယ် ချောင်းဦးရာ။ ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

“အဟီး ... ဟီး ... ဟီး ... အဟတ် ... အဟတ် ... အဟတ် ... အရ ကံလေးဘာလေးရော မကပ်ဘူးလားဟ”

“ဗျာ ...”

“ငါတို့ တပည့်ခံပြီး သောက်ချင်လို့ ။ အဟတ် ... ဟတ်”

“အဲဒါက ကိုကြီးကျော်နတ်မှ တင်ရတာလို့ အမေရှင် ...”

“ဟေ့ကောင် ... အဲဒါဆို မင်းရဲ့ ရုက္ခစိုးရုပ်တုကို ညောင်ပင်ပေါ်က

နေဖယ်ပြီး ကိုကြီးကျော်ရုပ်တုလာတင်။ အရက်နဲ့ ကြက်ကြော် နေ့တိုင်း
တင်။ မင်းကို ကိုကြီးကျော်ရော၊ ငါတို့ ရော ဝိုင်းမမယ်။ ကြားလား ...
ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား”

ကိုထိန်နဲ့ ကိုခေါင်းကြီးတို့ နှစ်ဦးသား ကျောင်းဆောင်လိုစင်ပေါ်က
ရုက္ခစိုးရုပ်တုကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ပြောလိုရာများကို အားရပါးရ ပြောပြီး
ဒယီးဒယိုင်နဲ့ ဆက်သွားကြတယ်။ လူရိုးကြီး ကိုချောင်းဦးက ပုဆိုး၊
အင်္ကျီ၊ ခေါင်းပေါင်းနဲ့ ကြည့်လို့ ကောင်းသည့် အဘိုးရုက္ခစိုးရုပ်တုကို ကြ
ည့်ပြီး ရိုရိုသေသေ ဦးညွတ်လို့ ပြန်လာခဲ့လိုက်တယ်။

★